

יצירת הבהמה בבטן אמה, ונמצא דאיסור גיד ואיסור מוקדשין בהדי הדדי קאתי, ולפיכך חלין שניהם בבת אחת.

ומקשינן: ומי מצית מוקמת לה למתניתין דאתי לאשמעינן דגיד הנשה נוהג בשליל? והא מדקתני סיפא דמתניתין "נוהג בשליל", מכלל דרישא לאו בשליל עסקינן! שאילו הרישא דקתני "ובמוקדשין" היתה באה להשמיענו שגיד הנשה נוהג בשליל, למה הוצרך התנא למיתני זאת שוב בסיפא?

ומתריצין: הכי קאמר התנא בסיפא: דבר זה שאמרנו ברישא, דגיד הנשה נוהג אפילו בשליל, לאו דברי הכל הוא, אלא מחלוקת דרבי יהודה ורבנן היא!

ומקשינן: ומי מצית אמרת דבולדות קדשים איסור גיד ואיסור מוקדשין תרוייהו בהדי הדדי קאתו?

והתנן: על אלו טומאות הנזיר מגלח, שהנזיר שנטמא באמצע ימי נזירותו נסתרת בכך הנזירות, וצריך לגלח את שערו, ולהתחיל למנות הכל מחדש. אך לא כל טומאה שנטמא הנזיר סותרת את נזירותו, שאינו חייב לגלח ולמנות מחדש אלא בטומאה שנטמא על המת ועל כזית מן המת בלבד! וקשיא לן: למה ליה למיתני תרתי? שהרי אם על כזית מן המת שנטמא ממנו הנזיר הוא מגלח, על המת כולו לא כל שכן?! ואמר רבי יוחנן: לא נצרכה המשנה להשמיענו שמגלח על המת כולו אלא לנפל שלם, שעדיין לא נקשרו איבריו בגדיין, שאז מסתמא אין בו אפילו כזית בשר, ואינו מטמא מדין כזית מן המת, אלא מדין מת כולו שהרי יש כאן "מת" שלם.

איסור חל על איסור, מכל מקום אתי איסור מוקדשין וחייל אאיסור גיד, הואיל ואיסור מוקדשין חמור הוא, ואיסור חמור יכול לחול על איסור קל.

אי אפשר לומר כך, שאם כן, האי תנא לא היה לו לומר "גיד הנשה נוהג במוקדשין", אלא "מוקדשין נוהג בגיד" מיבעי ליה למימר, שהרי עיקר החידוש הוא שיש בגיד הנשה איסור אכילת קדשים?

אלא, קסבר תנא דמתניתין: אין בגידין בנותן טעם. והלכך בגיד הנשה של מוקדשין, רק איסור גיד איכא אבל איסור מוקדשין ליכא! וכך מתפרשים דברי המשנה: איסור "גיד הנשה", הוא לבדו "נוהג במוקדשין", ותו לא!

ומקשינן: וכי סבר תנא דידן שאין בגידין בנותן טעם?!

והתנן בפרקין: ירך שנתבשל בה גיד הנשה, שלא הוציא מהירך את גיד הנשה אלא בשלו עמו, אם יש בה בנותן טעם, שכמות הגיד היא במדה כזאת שבכחה לתת טעם בירך, הרי ירך זו אסורה! ומכאן מוכח שתנא דמתניתין דפרקין סובר שיש בגידין בנותן טעם?!

ומתריצין: אלא, הכא בולדות קדשים עסקינן! בבהמת קדשים שילדה. ובא התנא להשמיענו שנוהג איסור גיד הנשה בולד זה [שהוא קדוש] ואין כאן בעיה של איסור חל על איסור, משום דקסבר גיד הנשה נוהג בשליל! שמתחילת יצירתו, בעודו עובר, כבר חל עליו איסור גיד הנשה. וקסבר ולדות קדשים אף בהיותן במעי אמן הן קדושים, שהקדושה אף היא מתחילה משעת